

‘t Paljasken - Mei 2005.

Theaterwerkgroep Aorta.

**Volgende productie : "Op leven en dood." Van Brian Clark
in een regie van Leo Van Tilborg
Vrijdag 16, zaterdag 17 en zondag 18 december 2005
Zaal Cartouche**

Verantwoordelijke uitgever : Leo Van Tilborg Primeurstraat 24 2100 – Deurne
Afgiftekantoor : Gallifortlei Deurne

Verschijnt tweemaandelijks.

Telefoon: 03/3214966
GSM : 0479490592

E-mail : Leo.van.tilborg@pandora.be

Theaterwerkgroep Aorta - Gesticht in 1920

Dag vrienden,

Hier hebben we dan het laatste Paljasken voor het zomerverlof. Als we terugkijken op het voorbije jaar merken we dat de balans toch positief is.

Alhoewel de revue tegenstrijdige gevoelens opwekte, lokte hij toch veel volk.

Sally Blue trok ook volle zalen en de reacties waren overwegend zeer positief.

Met de hulp van Mieke hebben we daarna de legende van Meneerke van Buizegem laten herleven en dit ook tot tevredenheid van de organisatie. We hebben hiermee ook kortstondig het ATV nieuws gehaald.

We kijken graag even terug in het verleden, maar vergeten ook de toekomst niet. Enkele belangrijke data willen we nu reeds aanstippen.

30 mei zeer belangrijke ledenvergadering voor hen die willen meespelen in de volgende productie, zie verder info in ons boekje.

18 juni gaan we naar ons aller Vera Van Nuffelen kijken bij Teater 80, ze spelen er “**Niet pluís op de buís.**” We hopen er met een flinke groep naar toe te kunnen , maar reserveer dan wel snel.

2 juli geven Ellen Van Bulck en Kevin Van Tilborg elkaar het jawoord (we hopen dat toch allemaal, maar met die Van Tilborgen weet ge nooit.)

17 september ons jaarlijks feest. Bowling + een gezellige maaltijd. Onze bowlingkampioen Ludwig zal geboeid en geblinddoekt de competitie moeten aanvangen.

1 oktober heeft de Verbroederingsquiz van het Antwerps Toneelverbond plaats. We zouden toch moeten trachten met enkele van onze genieën hier aan mee te doen.

Telefoon: 03/3214966
GSM : 0479490592

E-mail : Leo.van.tilborg@pandora.be

Theaterwerkgroep Aorta - Gesticht in 1920

16 oktober is er de gouddag van het Provinciaal Toneelverbond in Extra Time. Voor hen die de vorige edities hebben bijgewoond moeten we geen reclame voeren. Je krijgt een mooie menu en een Paljas productie van Gerd De Ley voor een kleine prijs.

16, 17 en 18 december krijgen we dan de opvoeringen van "Op leven en dood." in Cartouche.

Een vraagje, om snel te communiceren is internet het ideale middel. Gelieve iedereen die internet heeft een mail naar mijn adres te sturen leo.van.tilborg@pandora.be zodat ik al jullie adressen in mijn bezit heb. Nuttig is ook indien jullie in die mail jullie telefoonnummer vermelden en jullie huidige afdeling voor de Alcatel mensen.

Rest me enkel jullie veel leesgenot en een prettig verlof toe te wensen, en tot een volgend Paljasken.

Leo

Maandag 30 mei 2005 te 20 U in Extra Time te Hoboken.

Bijeenkomst volgende productie .

Lezing + rolverdeling + uitdelen brochures.

Enmalige bijeenkomst voor het verlot, hierna starten de repetities in september iedere maandag en donderdag. *Iedereen die wil meespelen wordt gevraagd op deze bijeenkomst aanwezig te zijn.*

Armando

“Op leven en dood.”

Van Brian Clark.

Regie : Leo Van Tilborg

De lach en de traan... ingrediënten van goed theater voor de mens van vandaag. De traan van de lach wordt wel af en toe de traan van de sterke ontroering bij het mee-beleven van de laatste levensfase van Ken Harrison, die, totaal verlamd na een zwaar ongeval, de afwikkeling van zijn "leven" in eigen handen tracht te nemen.

Hierbij worden zij geconfronteerd met zijn vraag: "Wiens leven is het eigenlijk?", meteen de titel van het stuk.

Ken Harrison bindt de strijd aan met al wat en wie hem in leven willen houden. Zal zijn niet van humor, ironie en sarcasme gespaarde intelligentie het tenslotte winnen van de verstarring van de structuren, het mechanisme van het patroon, de kunstmatigheid van de institutie, de letter van de wet? Het antwoord wordt u gegeven aan het einde van de voorstelling.

14 rollen te verdelen onder de aanwezigen, de afwezigen hebben zoals altijd...

Sally Blue.

Wat is goed toneel ? Men spreekt van goed toneel als het gebodene aan de verwachtingen beantwoordt of ze overtreft. Wil je naar experimenteel theater moet je verrast worden. Ga je een drama bekijken wil je ontroerd worden. Ge je naar een komedie wil je lachen.

Sally Blue was een creatie voor Aorta, geschreven door Wim Morbee, lid van de kring en voor het eerst op de planken gebracht. Men had me vooraf verteld mijn weinige hersencellen op non-actief te zetten en gewoon languit in de comfortabele Cartouche zetel te zitten genieten van een fris toneelspel.

Het oordeel : Sally Blue is goed geschreven, goed geregisseerd en goed vertolkt. De vlag dekt volledig de lading, men belooft een avond zorgeloos amusement en de toeschouwers krijgen het ook. We kregen geen "groots" toneel maar een frisse, sprankelende komedie op niveau.

De spelers :

Betty (Wendy Hauquier) speelde haar beste rol tot nu toe bij Aorta. Een bazige vrouw die onder haar stuurse karakter haar onzekerheid probeerde te verbergen. Haar figuur was perfect neergezet, over haar vertolking was nagedacht. Deze actrice heeft in haar ontwikkeling een grote stap vooruit gezet.

Jules (Leo Van Tilborg) kreeg alle gelegenheid zijn komische kant te laten zien. Zijn ervaring en zijn onmiskenbaar talent waren een genot om te bekijken. Mimiek en dictie waren eens te meer verbluffend goed. Als hoogtepunt van het stuk kies ik voor het dansje waarvan hij me nog altijd niet wil vertellen of dit nu een verbluffende choreografie was of gewoon gestuntel.

Kaat (Bieke Meuldermans) had tijdens de Aorta revue reeds laten zien dat ze heel knap een Nederlandse op de planken kon zetten. In dit stuk heeft ze bewezen dit ook een ganse productie vol te houden. Zowel in haar spel als in de playback op het laatste bewees ze een ras artieste te zijn. Geweldige prestatie.

Lex (Nico Plinke) moest op zijn tenen staan om zijn verbluffende echtgenote bij te benen. Het spreekt in zijn voordeel dat hij daar goed in slaagde. Timing en spel waren voortreffelijk. In deze laatste productie heeft hij overtuigend bewezen een vaste waarde te zijn bij Aorta.

Agente/ Alfonsine (An Morbee) Het is moeilijk in twee niet zo grote rollen te overtuigen, maar An slaagde er prima in haar dubbele persoonlijkheid te laten gelden. Ze was een strenge agente en een sympathieke dochter. Een volgende keer zou ik haar toch graag eens bekijken in een grotere rol.

Jane (Ruth Hompes) had ook een kleine rol, maar het was een dankbaar typetje om te vertolken. Iedere rol hoe klein ook heeft zijn betekenis en is van belang in een productie. Je zag aan Ruth dat ze genoot van het toneelspel en ze bewees hiermee een welgekomen aanwinst te zijn voor de kring.

Piloot / Louis (Bob Verhoeven) mocht ook dubbelen en deed dit met verve. Als Nederlandse piloot hoorden we af en toe een Antwerps accent, maar echt storen deed dit niet. Als nonkel Louis was hij een toffe, volkse nonkel die tof overkwam bij het publiek.

Stewardess (Saartje De Neubourg) als stewardesse deed wat een stewardesse moet doen, gediensstig zijn en vriendelijk. Ik heb Saartje al enkele malen zien spelen en steeds is het een ingehouden rol, goed vertolkt maar zonder uitbarsting. Ik denk dat er in deze schijnbaar stille actrice nog vele emoties zijn die ze tot nu toe niet heeft kunnen oproepen.

Medewerkers :

Het decor was eenvoudig, doch functioneel, een pluim voor de ganse ploeg. De "Hollandse" taal was overtuigend, vele toeschouwers fluisterden na de vertoning "waren dat echte Hollanders" , wat bewijst dat zowel de script supervisor als de spraak supervisor prima werk hebben afgeleverd.

De choreografie was subliem, het dansje van Bieke en Leo was een prima voorbeeld hiervan. Je moet het maar kunnen iemand volledig in, en iemand anders volledig uit de maat laten dansen.

De slot choreografie was een waardig einde van een mooie avond. Ik kreeg zelf al lust om me in te schrijven bij Danzateljee.

Regie :

Wim en Frieda hadden hun ploeg blijkbaar goed in de hand. We merkten geen aarzelingen, geen hiaten en alles vloeyde in elkaar. Het speelgenot straalde van alle acteurs en actrices af, een verdienste die in niet geringe mate toekomt aan de regieploeg. Veel kringen denken dat een komedie weinig inspanning kost en dat de grappen op zichzelf de boel wel zullen redden, maar over deze productie was nagedacht en heel hard aan gewerkt.

Slotbeoordeling:

Sally Blue is een prettig, vlot goed geschreven stuk. Theaterwerkgroep Aorta heeft het geluk een vrij grote groep, talentvolle spelers te hebben. Er zijn vrij veel, zeer jonge mensen bij, aangevuld met enkele gevestigde waarden.

Enkele spelers waar we in het verleden van genoten hebben stonden dit keer niet op de scène wat laat vermoeden dat de kring een vrij grote kern heeft.

Met Leo en Tina hebben ze twee goede huisregisseurs, met Wim begroeten we als toeschouwers er een uitstekende derde bij.

Het stuk zelf zal nog regelmatig worden opgevoerd, het heeft alle kwaliteiten ervoor.

Het geheel was een prettige verrassing, indien deze van talent bulkende groep, met die dankbare mix van ervaring en jong enthousiasme bijeen blijft zijn ze bij Aorta nog voor jaren goed.

Jean (ke)

Hoe ontstonden die vreemde rotsen in Utah?

Tot nu toe formuleerden diverse geologen een aantal uiteenlopende verklaringen voor de opmerkelijke inhammen in de rotsen van de Carmel Formation in het Arches National Park in Utah. Vandaag voegen ze daar nog een verklaring aan toe: een meteorietinslag in het zuidoosten van Utah tijdens het geologische tijdperk Jura – tussen de 208 en 146 miljoen jaar geleden – zou de opmerkelijke geologische structuren gevormd kunnen hebben.

Een van de vroegere hypothesen ging er bijvoorbeeld van uit dat mineralen in de rotsen na een aardbeving verdampen en dat daardoor inhammen ontstonden. Volgens de nieuwe hypothese werden de inhammen gevormd doordat gesteente na een meteorietinslag wegsmolt. In de Upheaval Dome – de 'opgeheven koepel' – in de omgeving van het Canyonlands National Park – zo'n twintig kilometer van het Arches National Park vandaan – zien we inderdaad concentrische lijnen die op een meteorietkrater lijken.

De lijnen op de Upheaval Dome vormen duidelijk concentrische cirkels.

Noord-Amerika

Atlantische Oceaan

Stille Oceaan

Arches National Park

UTAH

Green

Arches National Park

Colorado

Moab

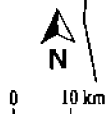
191

Upheaval Dome

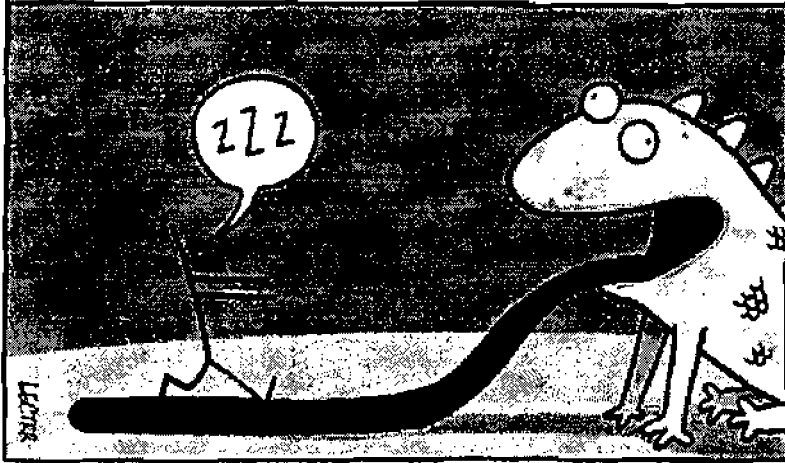
Canyonlands National Park

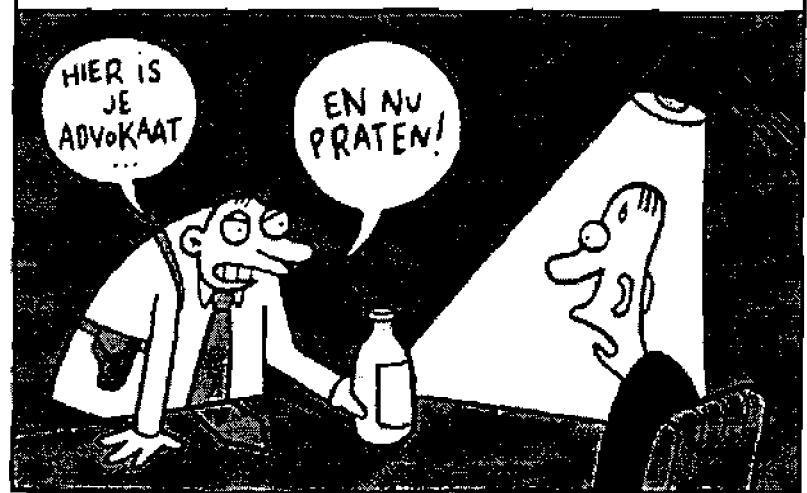
VERENIGDE STATEN

SLAAPWANDELLENDE TAK ...

DE VERDACHTE WOU NIET PRATEN ZONDER...

EENDAGSVLIEG MET BRUTE PECH

De werken van Vic H. Constant.

Zelf heb ik Vic Constant nooit gekend.

In 1932 kreeg hij een oorkonde waarin hem "l'Etoile de service" werd verleend door Le Ministère Des Colonies.

Hij had twee pleegdochters en moet naar het schijnt tussen 1946 en 1949 in de gevangenis gezeten hebben, waarvan hij beticht werd is me volledig onbekend.

Vic was een geletterd man die zowel Nederlands als Frans kon spreken en schrijven. In de gevangenis schreef hij enkele boeken en tientallen verzen.

In één van de boeken staat opgetekend : "Als mij iets overkomt, bezorg dan deze geschriften aan Jeanne Schwank."

Jeanne Schwank is mijn grootmoeder langs moeders kant en zo worden 50 jaar na datum de gedichten van Vic H. Constant toch nog gepubliceerd in 't Paljasken, hopelijk genieten jullie ervan.

Alles voor U .

*Wat zou ik niet voor U doen, om U slechts lief te zijn.
Op 't altaar mijner hartstocht, geef ik graag mijn leven.
Bind mij aan het rad, ik zal sterven in de grootste pijn.
Indien dit offer U 't geluk kan wedergeven.*

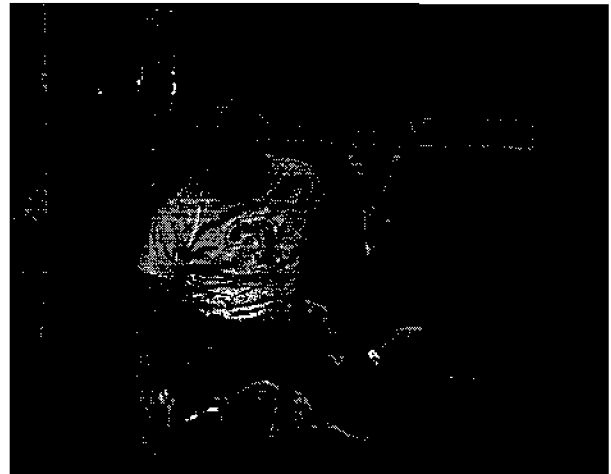
*'k Bied U mijn ganse wezen, hart en ziel en bloed.
Zij zijn voor U , ik zet ze U voor op gouden schalen.
Verscheur die ziel, vertrap dit hart onder Uw voet.
Nog zal uit elke brok slechts liefde voor U stralen.*

V.H.C. 18/10/46

Waardig ouder worden?

Ontroostbaar !!!

Travolta definitief afgedaan.

Na Ratzinger Paus Nicolas 1 ?

Bieke kijkt verlangend naar het kapsel.

Star Academy !!

Blue, Sally

Sally Blue

I am a senior who likes to keep busy and enjoys many things. I started painting while in my 30's and have enjoyed using many types of mediums. I started painting on rocks approximately 1 1/2 years ago and truly love it. I do mostly flowers as they are a true passion of mine.

I purchase my rocks which come from Colorado rivers because they are much smoother than anything I can find. They are really quite pretty sitting on a deck, in a flower bed, on a bookcase or desk or just sitting on the floor.

I hope those who like having original items in their home will enjoy my rocks as much as I enjoy creating them.

SUDDEN RAIN

Here's the thing: I've never had
My tackiness turned back on me.
The silver glitter, the blue plastic,

The sharp rainbow: my very own
Rosy orange sunrise. Suffocating
In the heat and salt, we spoke

Hushed about The East, and wished
That the room was really a dock
Standing in the olives and browns

of a silver tipped lake. It was
Melancholy then as final liberation
Always is, melancholy

Like late afternoon heat and distance
Like sudden rain
Like the curse of much requested
good-byes.

Sally Blue

ADVANTAGE

Silent,
finding refuge in the grocery store,
cars perked between the cabbage and fat, white
asparagus.
Sorting waxy apples, knowing the potatoes do not
have eyes,
I have forgotten how to be afraid.

I do know florescent patterns, expect
abundance, curse the wheel on my cart that
can only go forward by going in circles.

Sweet tricky smell of hope: jalapeños and cinnamon,
rough vanilla beans, bundles of chamomile (manzanilla)
without time
for delicate steeping

Suicidal, I don't buy duct tape or study the confusion
of headlines. I wonder instead about ice,
dental floss, trial-sized energy bars.

The doors open and close neatly.
I push between them, cursing my basket,
half-full.

Sally Blue

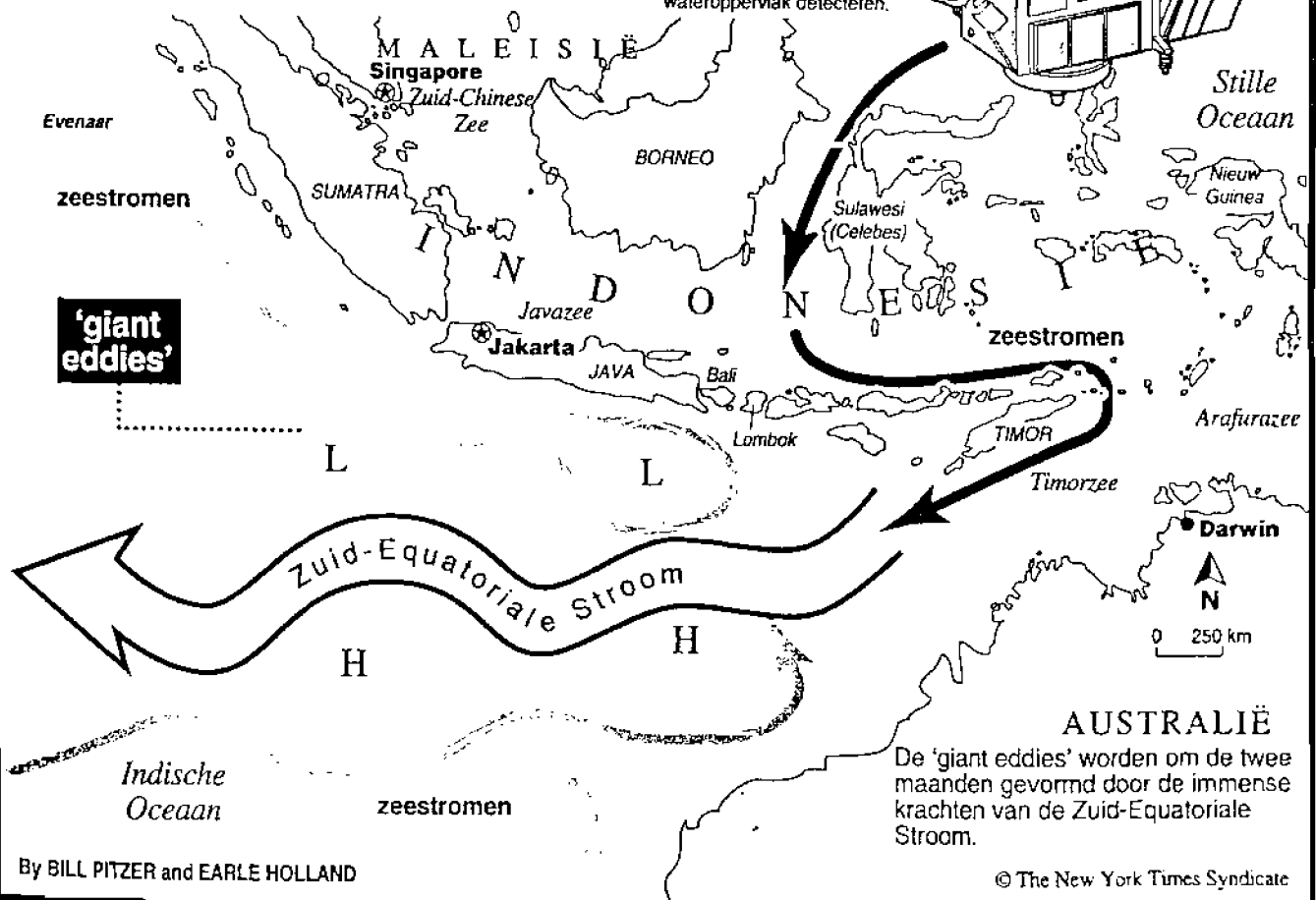
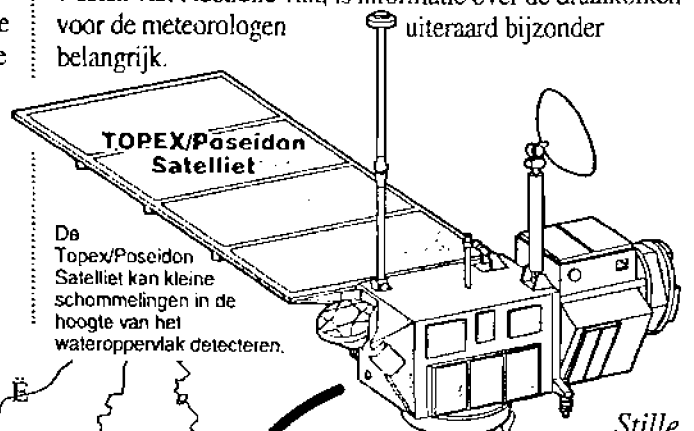
SALLY BLUE lives somewhere between Texas and North Carolina with her husband. While an undergraduate, a couple of her poems appeared in the literary publication of Bryn Mawr College but since then, she's been on literary hiatus. This is her first publication in *The Adirondack Review*.

Wat zijn Australië's 'giant eddies'?

Oceanologen die satellietbeelden van de Indische Oceaan ten noordwesten van Australië analyseerden, waren verrast toen ze in de oceaan gigantische draaikolken opmerkten. Deze draaikolken – sommige ervan zo groot als Ierland – bepalen mogelijk voor een groot deel het klimaat van Australië. Ook zouden ze er wel eens de oorzaak van kunnen zijn dat de atmosferische verschijnselen El Niño en La Niña ook de Indische Oceaan bereiken en niet alleen, zoals vroeger werd gedacht, de Stille Oceaan.

De beelden waarop de draaikolken – ook wel de 'giant eddies' genoemd – werden ontdekt, kwamen van de Topex/Poseidon, een Frans-Amerikaanse satelliet die zo'n 1.300 kilometer boven de aarde zweeft. Op de beelden lijken de draaikolken grote 'rivieren', die door

de Indische Oceaan in de richting van Afrika koersen en ze bevatten volgens schattingen evenveel water als tweehonderd vijftig keer de Amazone. De draaikolken reiken zo'n kilometer diep. Doordat de Indische Oceaan de belangrijkste bron is van de neerslag die in het zuiden en het westen van Australië valt, is informatie over de draaikolken voor de meteorologen uiteraard bijzonder belangrijk.

By BILL PITZER and EARLE HOLLAND

© The New York Times Syndicate

Bij het bekijken van de voorstelling 'Sally Blue', gebracht door de theaterwerkgroep AORTA, gingen me enkele gedachten door het hoofd die ik hier graag neerpen (niet omdat ik mij geroepen voel als schrijver, wel om even mijn gedacht te kunnen zeggen).

Het algemene beeld dat ik aan deze avond heb overgehouden is er één van een gezellig avondje uit, verstand op nul en niet te veel nadenken, goed gelachen, goed gezind ons bed in. Niet meer, maar ook niet minder. Een stuk zonder pretentie met een lichte morele les, en naar mijn bescheiden mening denk ik ook niet dat de auteur/regisseur bijzonder diepzinnige bedoelingen had. Het publiek undertainen, daar is hij zeker in geslaagd. En dat iedereen ook beter de waarheid zou spreken is voor iedereen wel duidelijk.

De verschillende typetjes kwamen er door de prestaties van de acteurs zeer goed uit. Het introverte Belgische koppel Betty (amai, als je 'zoiets' in huis hebt ... Wendy, ik hoop dat je toch wel moest acteren, want als je in het dagelijkse leven zo'n tang zou zijn ...) en Jules (ik weet niet of Leo hiervoor wel echt moest acteren) speelden de perfecte tegenpolen van het assertieve Nederlandse duo Kaat (wisten jullie dat Bieke géén hollandse is ???) en Lex (Nico bracht dit ietwat onverschillig, maar zo zijn die Nederlanders ook well!), en dit met de nodige humoristische toestanden.

An en Bob, die beiden meerdere rollen voor hun rekening namen, deden wat van hen verlangd mocht worden, degelijk werk. En Ruth, die waarschijnlijk de opdracht had gekregen om mysterieus over te komen, kwam dus zeer mysterieus over.

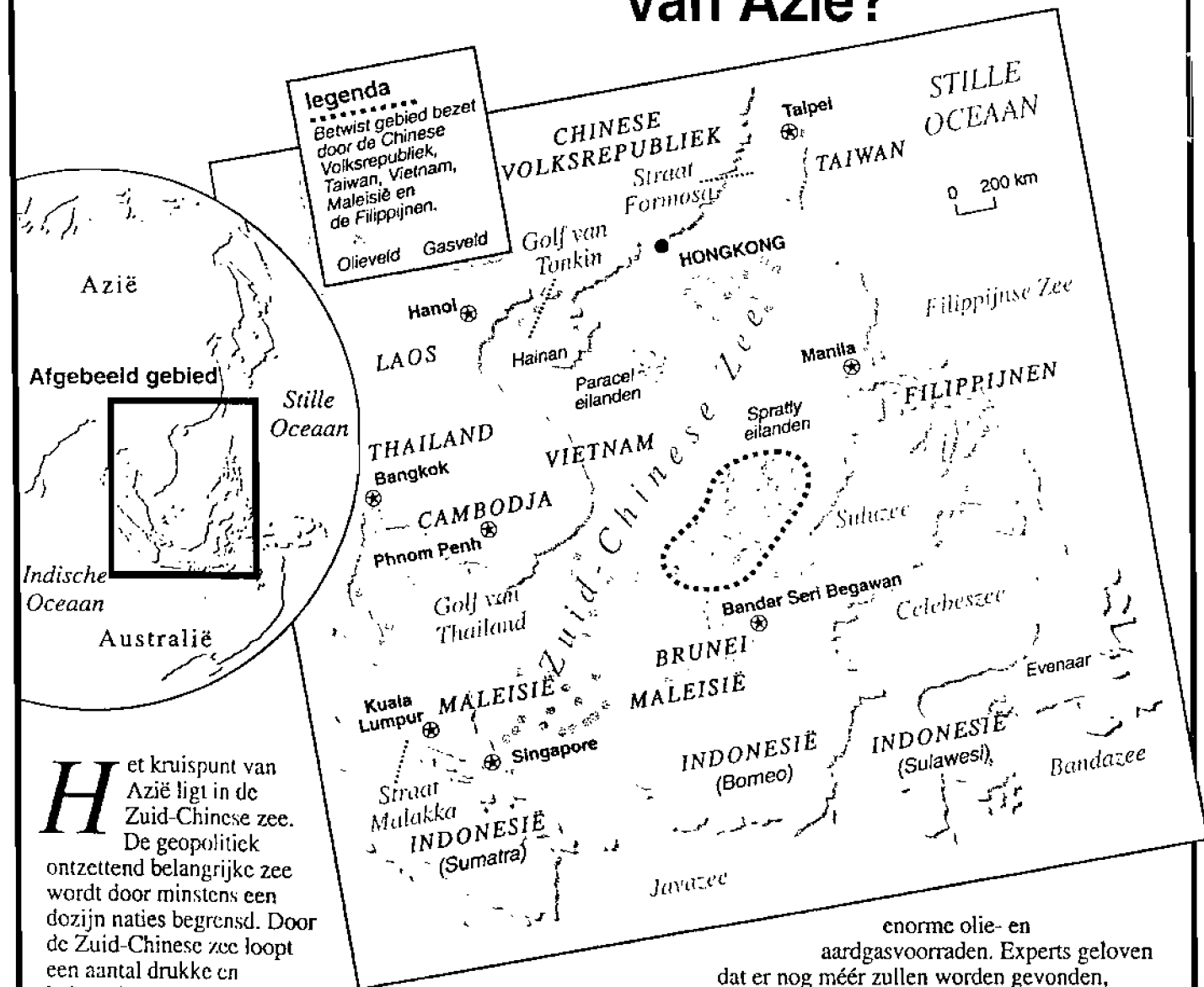
Op het einde van de voorstelling werden we zelfs nog vergast op een extraatje: een dans die door de voltallige cast perfect (en zelfs bijna synchroon) werd uitgevoerd. Hier zullen wel heel wat uurtjes aan oefenen vooraf zijn gegaan, maar het resultaat mocht er zijn. Proficiat !!!

Dat de meeste grappen en grollen een beetje voorspelbaar zijn en dat je de uiteindelijke plot wel ziet aankomen doet geen afbreuk aan de goede algemene prestaties. Hier en daar werkten de kleine verwarringen en naamsveranderingen de hilariteit nog in de hand, maar dit werkte zeker niet storend. In de voorstelling die ik mocht genieten was het geluid niet echt heel zuiver en goed getimed, maar dit wijf ik graag aan het pure amateurisme (hetzelfde geldt trouwens voor de belichting waar wel eens iets verkeerd liep).

Naderhand vernam ik dat dit de eerste echte regie was voor Wim. Als dat waar is: hoed af voor dit werk ! Veel toeschouwers zijn zich niet bewust van de vele aspecten die door een regisseur grondig dienen bekeken te worden. In dit geval was het te spelen stuk wel snel gevonden want zelf geschreven en diende het, neem ik aan, niet aangepast te worden, maar wat dacht je van: casten van de acteurs, werken met de beschikbare acteurs (kan zeer moeilijk zijn), decor, belichting, geluid, attributen,, en nog niet gesproken over allerlei problemen die met de nodige fantasie ad rem dienen opgelost te worden. Goed gedaan Wim.

Lebe

Waar ligt het 'kruispunt' van Azië?

Het kruispunt van Azië ligt in de Zuid-Chinese zee. De geopolitiek ontzettend belangrijke zee wordt door minstens een dozijn naties begrensd. Door de Zuid-Chinese zee loopt een aantal drukke en belangrijke scheepsroutes.

Dagelijks passeren hier onder meer ruim tweehonderd schepen met olie uit het Midden-Oosten. Doordat het zo'n druk handelsknooppunt is, is de Zuid-Chinese Zee ook actieterrain voor moderne piraten. Vandaag hangt op hun schepen geen piratenvlag meer in de mast. De hedendaagse zeerovers vallen nu vrachtschepen aan, beroven de bemanning en stelen de vracht, en kiezen vervolgens weer snel het ruime sop. De voorbije jaren vond de helft van alle piratenaanvallen in de wereld in de Zuid-Chinese Zee plaats. In de Zuid-Chinese Zee bevinden zich ook

enorme olie- en aardgasvoorraden. Experts geloven dat er nog méér zullen worden gevonden, waardoor het belang van het gebied uiteraard nog zal toenemen.

Twee eeuwen lang hebben zowel westerse koloniale naties als landen uit de regio zelf de natuurlijke rijkdommen in het gebied geëxploiteerd. Tussen de Chinese Volksrepubliek, Vietnam en Taiwan ontstonden heftige conflicten en de meeste landen in de regio vechten de territoriale grenzen en economische zones van hun burens aan. Marineschepen uit de Verenigde Staten kruisen als afschrikmiddel door het gebied. Ze proberen zo te voorkomen dat de conflicten tot echte oorlogen leiden.

De werken van Vic H. Constant.

Gij

*Zonneschijn uit stralende ogen.
Schittering van gouden haar.
Rozenlipjes slechts gescheiden.
Door een dubbele paarlenschaar.
Dat is het beeld dat ik voor mijn leven.
Diep in mij voor U bewaar.*

V.H.C. 30/06/47

Tweestrijd

*Ik dacht U te kunnen haten, maar ik kon het niet.
Ik heb getracht mijn hart in een weg te leiden.
Waar koude, grauwe horizonten het verbeidden.
Een weg met wrok slechts en verachting in 't verschiet.*

*Ik heb verwoed gepoogd mijn ziel te leggen in een liefdeslied.
In tandgeknars dat U door merg en been zou snijden.
Te laten overgaan. 'k Dacht dat ik U mocht doen lijden.
Vermits ik U aanzag als bron van mijn verdriet.*

*Maar een nog groter leed daalde mij neer in 't hart.
Wanneer ik voelde welk oneindig wee en welke smart.
Ik U aandeed en hoe wreed en onverdiend ik U griesde.*

*En mijn fantastisch opgewekt, onmenslijk doel.
Week onweerstaanbaar voor mijn echt en waar gevoel.
Mijn alles overheersende innig diepe liefde.*

V.H.C. 24/01/47

Meneerke van Buizegem.

Nog gelukkig samen.

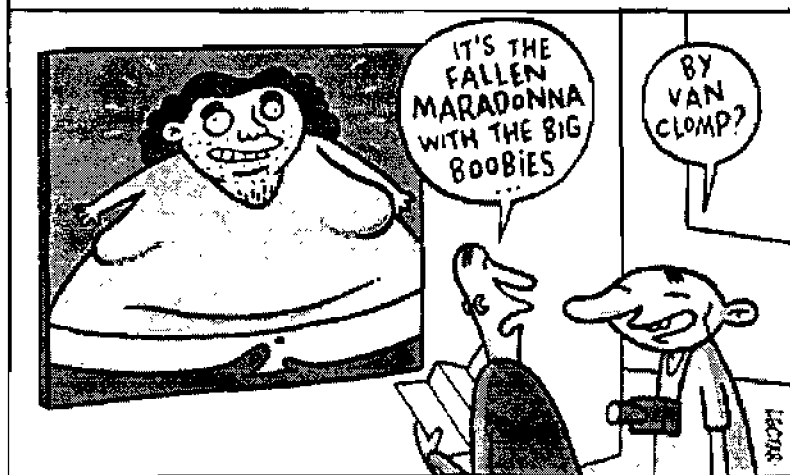

En dan ... opgehangen.

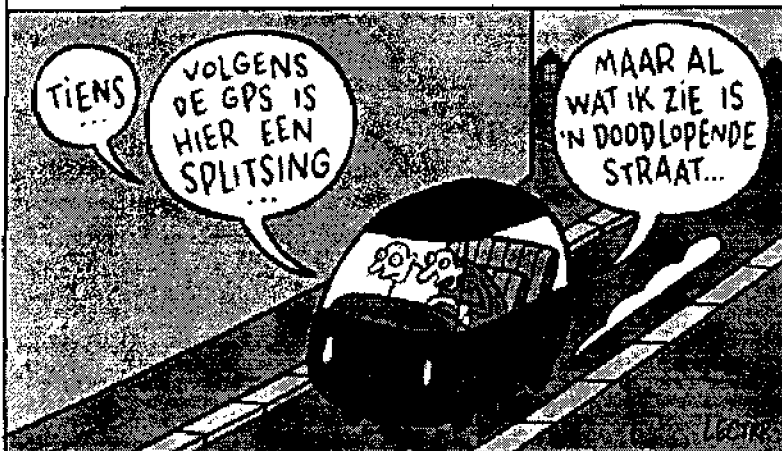
ONDERZOEK NAAR DRUGSSMOKKEL IN KOEIEN

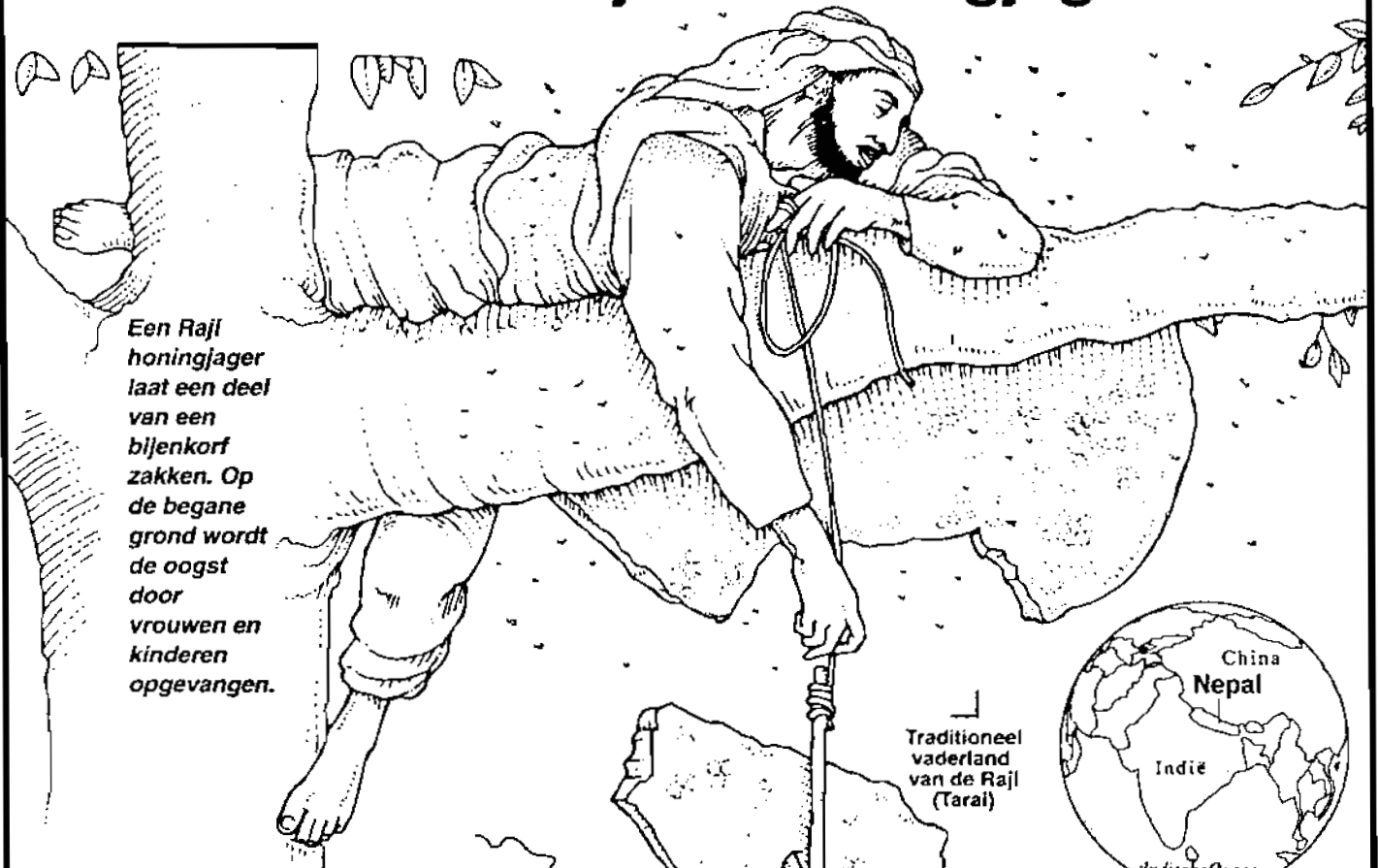
PORTRET VAN MARADONNA ANNO 2005...

VLAANDEREN DE WEG KWIJT IN BRUSSEL - HALLE - VILVOORDE...

Wie zijn de honingjagers?

Een Raji honingjager laat een deel van een bijenkorf zakken. Op de begane grond wordt de oogst door vrouwen en kinderen opgevangen.

Van de Raji, een semi-nomadenstam van honingjagers die rondtrekt in de zuidelijke bossen van Nepal, zijn er vandaag nog maar zo'n drieduizend over. Terwijl andere Nepalezen de westerse gewoonten overnemen, leven de Raji nog altijd zoals hun verre voorouders. Ze klimmen in bomen en verzamelen honing. Door al klauterend hand- en voetgrepen in de stammen te kappen, beklimmen ze, zonder touwen of enige bescherming, vijftien verdiepingen hoge (zijde)kapokbomen.

Grote bijenkorven van meer dan een meter groot hangen als halve manen onder de grote takken, en bevatten elk tot zestigduizend bijen. Een boom kan wel zo'n honderd nesten bevatten. Schrijlings

zittend op de takken, hoog boven de begane grond, alleen beschermd door dunne, vaak gescheurde kleding en de rook van kleine vuurtjes die op de begane grond worden gestookt, scheuren de Raji-mannen hompen honingraat af en laten die zakken naar vrouwen en kinderen. Die persen de rijpe honing uit de raten. Op de markt brengt de honing ongeveer één dollar per liter op.

HA...HA...HA

Wat is het verschil tussen een nietmachine en een naaimachine ?

Een nietmachine niet en een naaimachine niet.

Komt een man bij een tankstation en die vraagt om een nieuwe lamp voor één van zijn koplampen.

Zegt de pompbediende : "Kijk binnen maar even, terwijl ik de tank vul."

Even later komt de man buiten en zegt : "Uitverkocht".

"Hoezo ?", vraagt de bediende.

"Ja" zegt de man, "er hing een bordje met HALO GEEN LAMPEN"

Boer : "Hendrik, wil je vandaag eerst die hoop zand opruimen ?"

Hendrik : "Ja, maar waar blijf ik met het zand ?"

Boer : "Je graaft gewoon een kuil en gooit het erin."

Hendrik : "Maar waar blijf ik dan met het zand van de kuil ?"

Boer : "Doe niet zo stom. Je graaft gewoon de kuil diep genoeg zodat alles er in kan."

Hoe open je een champagnefabriek ?

Gooi er een schip tegenaan.

Een vrouw wil haar kind laten inschrijven in het bevolkingsregister.

Ze wil haar kind "Gulden" noemen. De ambtenaar protesteert : "Dat is de naam van een geldstuk !"

"En dan ? Mijn andere kinderen heten Frank en Mark... En dat mag wel ?"

Op straat loopt een man vrolijk te fluiten.

Een andere man houdt hem staande en zegt : "Man, u hebt twee verschillende schoenen aan."

"Ja, goed hé" antwoordt de man, "en thuis heb ik nog zo'n paar staan."

Dokter : "En meneer heeft u mijn advies opgevolgd en 's nachts uw raam open laten staan ?"

Patiënt : "Jazeker."

Dokter : "En bent u uw hoofdpijn nu kwijt geraakt ?"

Patiënt : "Nee, maar wel mijn portemonnee en een gouden ring."

De werken van Vic H. Constant.

Onverzonden brieven.

Ik wil hier in deze brieven de indrukken weergeven die op mij inkomen terwijl ik hier in de gevangenis zit. Slechts later zullen ze U bereiken, ik hoop tenminste dat ze U zullen bereiken.

Maar eerst zult gij weten hoe innig lief ik U steeds heb gehad, want zij zijn in waarheid de weerkaatsing van mijn ziel, zij zijn de stem van mijn hart die tot u spreekt en tracht in woorden uit te drukken de weelde en smart die het beheersen.

Ik hoop dat gij ze ook in latere jaren dikwijls zult herlezen en ze U steeds de beste herinneringen zullen blijven en ik hoop tevens dat gij ze als een heiligdom zult bewaren.

In geval er mij iets zou overkomen wil men dit schrijfboek bezorgen aan Mevrouw Jeanne Schwank

Vic H. Constant

Ik was nog niet geboren. Mijn eerste indrukken en herinneringen aan mijn grootmoeder waren die van een klein, vinnig vrouwtje. Ik kon en kan me haar moeilijk jong voorstellen. Als klein kind lijken grootouders immers oude mensen en je grenzen verleg je zelf maar op het moment dat je eigen jaren voorbij vliegen.

Na meer dan 50 jaar leer je via een voor mij totaal vreemde man dat ze een vrouw was, waar men boeken en verzen voor schreef.

Leo Van Tilborg

Aan te raden productie.

Je weet het, wij proberen zoveel mogelijk onze leden "in den vreemde" te volgen.

Vera Van Nuffelen speelt in juni mee in een blijspel "Niet plus op de buis." Bij Tejater 80. Allen daarheen dus.

Vrij van zegel - an. 198 bis - V.V. Tejater 80 v z w - Secretariaat - Onafhankelijkheidsstraat 161 - Edegem

Tejater 80
Aangesloten bij Opeendek

"Niet plus op de buis"

Dol blijspel van Guy Didelez
en Dirk Dobbeleers

16-17-18 juni 20 u
24-25 juni

TEJATER 80
ONAFHANKELIJKHEID
STRAAT 161
EDEGEM

Inkom : €9 - Reservatie : 03/457.81.47

Zaal "Ons Huis" - Drie Eikenstraat 65 - Edegem

't Is Toch Niet Dringend....?

